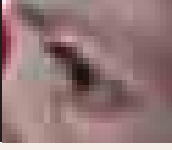

Aile

M. Emin KARABACAK

ÇOCUKLAR

ŞÜKREDİLECEK
BİR NİMET DEĞİL Mİ?

Gocukları hâlâ kendi okuduğu ve yaşadığı dönemlere bakarak değerlendiren aileler; çocuklarının, kendilerinin, toplumun ve en önemlisi zamanın ve şartların değiştiğinin farkında bile değildirler. Bu gibi ailelere en güzel cevabı Hz. Ali Efendimiz yıllar öncesi neler yapmaları gerektiğini hatırlatarak vermektedir: *“Çocuklarımızı yaşadığımız çağa göre değil; onların yaşayacakları çağa göre yetiştirin.”*

Genelde özel eğitim sınıfı olan okullarda çalıştım. Özel eğitime giden çocukları ve onları buraya getiren aileleri gördükçe şükredilmesi gereken çok fazla şeylerin olduğunu düşünür ve bunu velilere anlatmaya çalışırım.

Başımızı ellerimizin arasına alıp isterseniz birlikte düşünelim. “Çocuğunuz (Allah göstermesin) fiziksel ya da zihinsel özürlü. Yani evden çocuğunuz okula gönderirken “haydi çocuğum, iyi dersler” diyemediğiniz bir çocuk. Çocuğu siz elinden tutarak ya da kucaklayarak, normal çocukların 10 dakikada gittiği yolu, siz bu çocuğunuzla en az 20 dakikada gidiyorsunuz. Üstelik yolda size acıyarak

bakan gelip geçenleri umursamadan... Çocuğunuzun okulda dersi bitinceye kadar yeri geliyor okulda kalıyorsunuz. Normal çocukların teneffüste koşup eğlendiklerini gördükçe içinizin parçalandığını hissetmenize rağmen teneffüste de çocuğunuzla ilgileniyorsunuz. Bütün planlarınızı ve hayatınız bu çocuğa göre programlı... Bu çocuğun hayatı sürekli size bağımlı olarak yaşamakta ve de öyle yaşayacaktır. Her şeyini siz yapıyorsunuz. Yemesinden tutun da tuvaletine kadar, her şeyiyle size bağımlı bir çocuktur o. Bir an dahi olsa gözünüzden ve yanınızdan ayırmıyorsunuz. Bir yere gitmek isterseniz kimseye bırakamıyorsunuz. Bu çocuklar diğer çocuklar gibi kendi ihtiyaçlarını karşılayamadığı gibi, diğer çocuklar gibi de size sarılıp kucaklayamıyor. Amacınız sadece bu çocukların kendi ihtiyaçları dediğimiz öz bakım becerilerini kazanmaları. Şu liseyi ya da şu fakülteyi kazanması değil. İsteddiğiniz tek şey çocuğunuz kendi kendine yetmesi. Hatta düşüncelerin en acısı ve en kötüsü de ben ölürsem bu çocuğa kim bakacak diye derin bir üzüntü duymamızdır.

Bazı aileler için bu bir senaryo olsa da birçok aile için bu ha-

yatın ta kendisidir. Bu konuda özürlü ailelere Allah yardım ve sabırlar vermesini temenni ediyorum. Ben onları “Cennetlik analar” olarak görüyorum. Gerçekten de bu iş, sabır ve yürek işidir.

Özürlü çocuğa sahip değilsek bile hayat şartları bizi de çocuğumuzu da bir gün özürlü hâle getirebilecek şekildedir. Doğum öncesi veya doğum sonrasında bir yana bırakırsak, küçük veya büyük kazalar çocuklarımızı olduğu kadar bizleri de özürlü yapabilecek durumdadır.

Çocuklarımızın bizden sev-giden başka bir şey istemediği şu üç günlük dünyada en güzel davranışın şükredebilmek olduğunu düşünüyorum. Çünkü nimetlerin devamı şükre bağımlı olduğunu bize Cenab-ı Hakk, İbrahim Suresinin 7. ayetinde şöyle belirtmektedir:

“Ve hatırlayın ki Rabbiniz size şöyle bildirmişti: Yüceliğim hakkı için şükrederseniz elbette size (nimetimi) artırım ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir.”

Eli ayağı düzgün fakat sadece ayak kabıya ihtiyacı olan

adamın biri yolda yürürken takım elbiseli, elinde eksport bir çanta, gözünde güneş gözlük ve ayağında da gıcır gıcır ayakkabısı olan bir adam görür. Adam hemen:

“Ey Allah’ım bir şu kuluna bak bir de bana bak, benim bir ayakkabım dahi yokken onun bütün ihtiyaçları tam ve yepyeni. Ben senden sadece bir ayakkabı isterken sen bütün nimetlerini bu kulunda toplamışsın.” diyerek yoluna devam eder.

Köşeyi dönünce az ileride üstü başı yırtık olmaktan öte ayakları olmayan bir dilenci görür. Hemen adamın aklı başına gelir ve tevbe etmeye başlar.

“Yarabbi ben takım elbise de çanta da ayakkabı da istemiyorum. Ben sadece ayaklarımı istiyorum, varsın böyle olsun, ben böyle de iyiyim.” der.

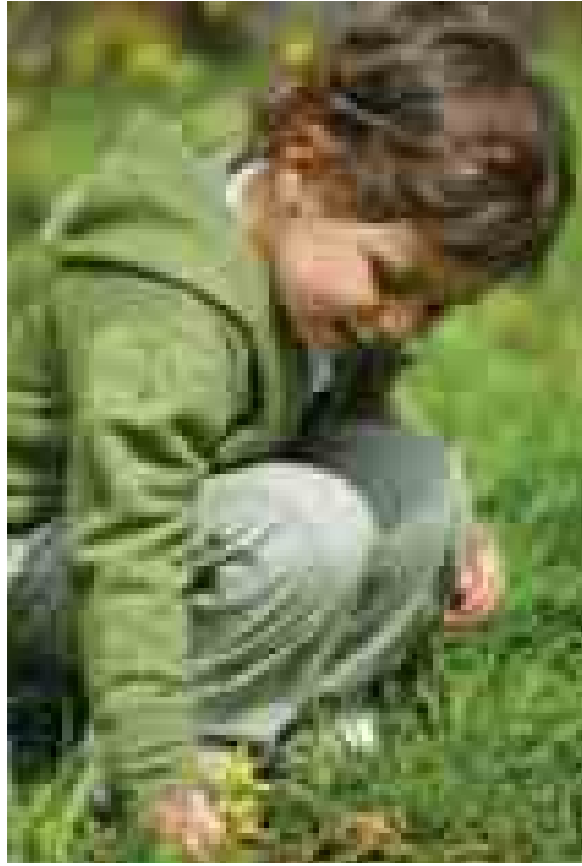
Onun için değil mi Sevgili Peygamberimiz (s.a.v):

“Kendinizden üstünlüklere bakmayınız, kendinizden aşağıdakiler bakınız. Çünkü kendinizden yukarıdakilere bakmak insanı isyana, kendinden aşağıdakiler bakmak ise şükretmeye götürür.” buyurmuşlardır.

Dünyalara değişmeyeceği-

miz çocuklarımızı bize eli ayağı düzgün olarak veren Allah’a şükretmemiz gerekir. Cenab-ı Hakk bize evlat adı altında paha biçemeyeceğimiz eli ayağı ve zekâsı düzgün çocuklar verdiyse bunun değerini bilmek gerekir.

Sınavları kazanamadı diye ya da kapasitesi olmayan bu çocukların yetenekleri üstün-

de bir beklenti içine girilmeden hem çocuklarımıza hem de kendimize bu hayatı zindan etmeyelim.

Allah bize çocuklarımızın kapasitelerinin üstünde bir şeyler beklensin ya da başka çocuklarla kıyaslayalım diye vermedi. Allah bize onları emanet olarak belli kapasitelerde ver-

di. Bizleri de bu çocukları yetiştirmek ve eğitmek üzere görevlendirdi.

Çocukların kapasiteleri konusunda bize düşen sorumluluğu Cenab-ı Hakk Bakara Suresinin son ayetinde (286):

“Allah hiç kimseye gücünün yeteceğinden başka yük yüklemeyiz. Herkesin kazandığı hayır kendisine, yaptığı kötülüğün zararını yine kendisinedir. Ey Rabbimiz, eğer unuttuk ya da yamıldysak bizi tutup sorguya çekme! Ey Rabbimiz, bize bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yüklemeyiz! Ey Rabbimiz, bize gücümüzün yetmeyeceği yükü de yüklemeyiz! Başş-la bizi, mağfiret et bizi, rahmet et bize! Sensin bizim Mevlâ’mız, kâfir kavimlere karşı yarsım et bize” buyurarak ne çocuklarımıza ne de kendimiz için kalkamayacağımız bir yükün altına girmememizi en güzel şekilde ifade etmektedir.

Bunun yanında bizlere; çocukların kapasitelerine uygun bir beklenti içinde olmamızı ve onların kapasitelerinin üstünde bir beklenti içine girmememizi istemektedir.

Çocukların kapasitelerinin üstünde yük yüklememek ve çocuklarımızda şükredilecek çok şeylerin olduğunun düşünülmesi dileğiyle...